

Blog “Opinie & Debat” nr. 10

“Bewoners NO-polder worden horendol van Windturbinelawaai”

Hou je vast, je schrik je een aap

woensdag 5 november 2014

Geschreven door: Herma Coumou

Vijf van de geplande 86 megaturbines in het windpark Noordoostpolder zijn inmiddels in bedrijf en bewoners achter wiens huis deze staan worden nu al gek van het lawaai.

Een akelige bromtoon in combinatie met geluid van de wieken die langs de enorme masten zwiepen.

Mag dat allemaal?

Waarschijnlijk wel: dit is het eerste windpark dat is vergund met gebruikmaking van de nieuwe geluidsnormen die de rijksoverheid heeft opgelegd. Een grenswaarde voor belasting van woningen is er niet meer. De geluidsbelasting wordt alleen nog maar getoetst aan de gemiddelde geluidsbelasting over een heel jaar. En die toegestane geluidsbelasting over een heel jaar is bijzonder hoog. Zo mag er ‘s nachts, over het hele jaar gemiddeld, een geluidsbelasting van 41 decibel zijn. Voor alle andere vormen van industrielawaai geldt gewoon een harde grenswaarde, die dus op geen enkel moment mag worden overschreden, en op het platteland is die grenswaarde in het algemeen 30 tot 35 decibel.

Ondanks de ruime norm voor windparken overwegen de bewoners om de gemeente te verzoeken om te gaan handhaven, want misschien wordt zelfs deze hoge waarde hier nog wel overschreden. Helaas zal de gemeente dat niet kunnen doen door de geluidsbelasting van de woningen gewoon te meten. Er geldt immers geen grenswaarde meer waaraan getoetst kan worden. Ook als er veel meer dan 41 decibel zou worden gemeten, dan nog kan het best zijn dat het park over een heel jaar gerekend nog wel voldoet. De gemeente zal daarom de bronsterkte van alle molens moeten gaan meten en die gegevens invoeren in een door het rijk wettelijk voorgeschreven model voor de verspreiding van het geluid. Dat model berekent dan de jaargemiddelde geluidsbelasting van de woningen. Die berekende waarde moet dan worden getoetst aan de norm. Helaas zal die berekende waarde altijd afwijken van de werkelijke situatie. Het verspreidingsmodel is immers slechts een theoretische benadering van de werkelijkheid.

Daarom hebben bewoners ook weinig vertrouwen in de overheid als het op handhaving aankomt. De overheid is uit op slechts één ding en dat is dat de turbines zullen draaien. Juist daarom hebben ze de norm zo opgerekt en zo vorm gegeven dat handhaving door eenvoudige meting niet meer mogelijk is. Bescherming van de bevolking staat op het tweede plan. Wij verwachten dan ook dat een verzoek tot handhaving zal worden afgewezen en dat de gemeente ons in een jarenlange juridische procedure zal meeslepen. En al die tijd zullen de turbines gewoon blijven draaien. Niets is zo frustrerend voor bewoners dan de wetenschap dat wij jarenlang in deze ellende zullen zitten en door de overheid niet serieus zullen worden genomen. Dat laatste heeft de overheid inmiddels wel bewezen: bij de voorbereiding van het park werden wij buiten de deur gehouden en als wij vragen om dan tenminste schadeloos te worden gesteld worden wij door de gemeente naar de rechter verwezen. Niets kunnen wij dus verwachten van de overheid.

Wat blijft is de frustratie. En de overlast. En een financiële strop ter grootte van een groot deel van de waarde van onze huizen.

De andere regio's in Nederland zijn gewaarschuwd: de politiek drukt de molenplannen gewoon door, goedschiks of kwaadschiks. En de molenboeren zullen zich, gesteund door de overheid, niets gelegen laten liggen aan omwonenden, ook dat wijst de ervaring in de Noordoostpolder wel uit.